

Recorria els carrers, la platja, els camins i la muntanya. Cada matí, em llevava molt d'hora, era el costum que m'havia quedat, entre d'altres, d'una feina rutinària i per torns com la que havia tingut gairebé durant quaranta anys. Dinava a la fonda. La Montserrat, preparava uns menjars casolans molt bons, sense grans pretensions, però que em recordaven als que cuinava la mare. A la nit, per sopar, sempre verdura i peix a la planxa. Per finalitzar amb alguna peça de fruita del temps, i unes sobre taules molt llargues recordant vells temps, amb la mestressa de la fonda. La Montserrat tenia uns deu anys menys que jo, i no recordàvem, cap de les dues, haver-nos conegut quan jo encara vivia al poble. De la meva mare però, sí que se'n recordava. Teníem però alguns amics en comú. I parlàvem d'ells. De coses del poble, de com ens havia anat la vida. El que més m'agradava però, era parlar amb aquella dona tan deltaica, de les seves visions, de les poderoses energies d'aquella nostra terra, dels miracles que hi succeïen cada dia. M'explicava històries que feien posar la pell de gallina.

Al Delta de l'Ebre, com en altres molts llocs del món, sempre han existit aquestes persones espirituals. Els hi diuen sanadores, o *curanderes*, abans els deien bruixes, i algunes, en temps llunyans, van fer cap a la foguera. En un lloc com el Delta, amb tant moviment d'aigües, és normal que es manifestin tota mena d'energies. De les que podem veure, i de les que suposem que existeixen. Hi ha persones com la Montserrat, que tenen aquest món ocult al seu abast. Esdevenen magues, fades, éssers que poden ajudar a les persones que els envolten. Sols els cal encendre aquest sol interior que tots tenim dintre, i enviar la seva llum al món. Persones com la Montserrat saben com fer-ho per a arribar a les ànimes més necessitades. A ella n'hi va ensenyar la seva mare, que ho havia après de la seva, i aquesta de totes les dones màgiques que havien format part del seu llinatge, des de temps immemorables.

La seva pell morena, cremada pel sol dels arrossars, contrastava amb els seus ulls verds intensos. Dues maragdes que s'il·luminaven radiants quan entrava en aquell estat de meditació profunda, tal com ella deia : "*quan salto cap a dins, trobo la llum que em guia*", i aquesta era la llum que ella irradiava: potent per ser tan modesta, poderosa per la seva humilitat, inimaginable si no te la deixava veure. Així era ella, absolutament màgica, sense trucs amagats. Pura com l'aigua del naixement d'un riu, sàvia com la que ha recorregut el camí fins a la desembocadura. La Montserrat era com el corrent d'aquell riu ancestral i poderós, que inundava, quan el deixaven, les terres fèrtils dels cors que la volien escoltar. Ella havia escollit néixer al Delta, perquè aquell era l'únic lloc del món on podia viure. Allí el poder de la seva ànima creixia dia rere dia, i la guiava inevitablement en el seu viatge espiritual. Però jo tot això ho vaig entendre molt més tard...

La Montserrat es va convertir en poques setmanes en la meva millor amiga. A ciutat, no n'havia deixat gaires, d'amistats, sols podia considerar amiga a la Lola, la meva veïna, a la qual trucava de tant en tant des del poble, per fer-li saber que estava bé. Jo era una dona solitària. No necessitava a ningú. Em trobava molt bé sola. M'agradava fer la meva, sense haver de perdre el temps en donar i esperar explicacions, o excuses de ningú.

Un matí vaig decidir anar a visitar el Gira-sol, l'hotel que tant m'havia estimat de petita, tot i que sabia que era una zona poc recomanable, actualment. Vaig llogar una bicicleta. Estava bastant allunyat del poble, i si per alguna raó calia sortir corrents, sempre avançaria més amb un vehicle de dues rodes entre les cames. Aquestes darrerament es resistien a seguir el ritme que jo els demanava, i tot sovint, en llevar-me del llit, sentia com em petava algun os, com queixant-se de la mala idea de canviar de posició.

Allí estava, l'hotel Gira-sol: isolat, desmantellat, trist, abandonat... vaig plorar! L'hotel havia estat, durant la meva infància, el lloc més bonic del món. Era un dels gegants del conte de la mare. Com la trobava a faltar en moments com aquell, el dolor de l'enyor em mossegava les entranyes com un gos rabiós, enganxat a la seva presa. Em va envair una sensació de decadència, vellesa, i solitud. Se'm va enganxar a la pell l'olor de flors marcides, de ranci i corromput que l'edifici desprenia, com les restes d'un cadàver que no s'acaba de descompondre. Vaig marxar corrents d'aquell lloc. Fugint d'un temps remot

que em volia atrapar en la seva dansa turmentada.

Un cop a la fonda de la Montserrat, vaig escorcollar el meu cos nu en el mirall. M'acabava de dutxar, volia treure'm de sobre la contundent veritat que acabava d'observar: era el final d'una època, idealitzada pels meus records de joventut. La imatge que em tornava l'espill, era comparable a la que guardaven les meves pupil·les de l'hotel Gira-sol. D'alguna forma, el meu cervell va relacionar aquell vell edifici, amb els fragments de la persona que havia estat. Era alguna cosa que anava més enllà del físic. Un abandó, una solitud i una desesperança, que podia palpar-se en cada pam de pell d'aquell cos de més de seixanta anys.

Aquell migdia, davant l'espill, mirant-me directament als ulls vaig comprendre que si volia reconstruir-me, tornar a ser la que havia estat abans de marxar del poble, hauria de tornar l'esplendor a aquell edifici. L'hotel era el símbol de la bellesa, en la meva ment infantil, aquell era el millor lloc que existia per començar de nou. Tornar la vida al Gira-sol significa fer possible el meu renaixement, el ressorgiment de la meva ànima.

Li vaig fer cas al meu cor. I a l'endemà, en lloc d'anar a passejar, em vaig dirigir a l'ajuntament. Volia saber de qui era l'edifici, quines possibilitats tindria... Després de passar-me tota la nit en vela, fent plans, suposicions, i estudiant alternatives, tenia l'adrenalina a uns nivells desconeguts per a mi.

-L'hotel fa molts anys que fou abandonat pels propietaris. El banc que els havia deixat els diners per restaurar-lo ha intentat vendre'l en diverses ocasions.- Em va dir la noia de l'ajuntament. Havia estat més de mitja hora esbrinant coses sobre la propietat de l'hotel.- Però ja sap com està tot avui en dia... Ningú té diners, i els que en tenen se'ls guarden per por a que s'acabin.

-Sí, la cosa no està gaire bé.... Elisa, m'ha dit que es deia així oi? La meva memòria cada dia fa un pas enrere.- La noia em va somriure assentint.- Vostè creu que seria possible que l'hotel es convertís en un bloc d'apartaments?

Al cap de dos dies vaig tornar per parlar amb l'arquitecte i l'alcalde. M'havien donat hora perquè els expliqués el meu projecte. Poc temps després, un cop presentada la documentació sol·licitada, començaven les obres que convertirien l'hotel Gira-sol en una residència molt especial...

Al Gira-sol han anat venint famílies amb necessitats concretes, i els hem pogut donar a tots una qualitat de vida millor. Per mi això és una gran satisfacció personal. Haver fet una cosa tan bonica i útil per a altra gent és, potser, una de les millors coses que he fet en aquesta vida.

Recordo aquells primers dies quan vaig arribar al poble. M'estava a la fonda de la Montserrat, em vaig mirar a l'espill i la imatge que aquest em va tornar fou la d'una dona desfeta, descomposta per la vida. Aquella dona ja no hi és, ara tinc al davant a l'autèntica Beatriu. La que havia estat en la meva joventut: una dona forta, somiadora, lluitadora i amb ganes de deixar el món millor del que havia trobar. La vida aquest cop em somriu, i jo, tímidament però decidida, li torno el somriure. Ens hem fet amigues, m'he reconciliat amb ella, i li agraeixo el camí que ha obert davant meu. La comunitat que hem fet créixer entre tots en aquest petit espai anomenat Gira-sol és com la definició d'aquesta planta:

“Que els gira-sols busquen la llum del sol, tots ho sabem... Però no tots sabem que, en dies ennuvolats, es miren uns als altres buscant l'energia de l'altre. No es queden pansits, ni ajupen el cap... Es queden units, alçats i bells mirant... I és que la natura ens parla... Ens ensenya. No importa si no surt cada dia el sol, ens tenim els uns als altres...”

*Comparteix la teva llum!*¹

Aquestes paraules són al cartell que vaig posar a l'entrada del nostre edifici, per donar la benvinguda a les persones que necessiten aquesta energia vital. En hores baixes (tots en tenim!) veiem el cartell, ens busquem i ens mirem els uns als altres per donar-nos energia i amor. I les persones que no estan en aquesta vibració, han anat marxant, i n'han vingut altres de noves.

.....

***Algú sap el teu secret.**

“He hagut de fer-li això. Jo no volia. Però aquests impulsos no els puc aturar. El Marc estava massa a prop. He hagut de parar-li els peus. Ell m'ha pres... ha volgut prendre'm tot el que tenia. He hagut d'aturar-lo”

¹ Aquest escrit el vaig trobar en un blog sobre flors, el trobo preciós i, tot i ser anònim, dono les gràcies a la persona que el va escriure.